

РОЗДУМИ МАЙБУТНЬОГО ФІНАНСИСТА

Протягом багатьох років ведеться суперечка про роль держави в економіці і навіть на сьогоднішній день світ не отримав єдиної правдивої відповіді. Пройшовши величезний шлях, який включав знаменитий "Laissez-faire" фізіократів, що означає мінімальне вторгнення держави в економічне життя, і висловлювання прихильників кейнсіанства, які стверджували про те, що досягти рівноваги в економічній системі неможливо через механізм вільної конкуренції, а також безліч різних підходів, які все ще формуються зараз, питання залишається все таким же важливим. Саме в ньому я бачу основу фінансового майбутнього нашої країни, саме держава є головним детермінантом економічного і фінансового розвитку нашої країни. Роль держави влучно описана Маргарет Тетчер: «Держави зберігають своє значення, по-перше, тому, що саме вони встановлюють правові рамки, а розумна правова основа має колосальне значення (зараз, можливо, більше, ніж будь-коли) як для суспільства, так і для економіки. По-друге, тому що держави допомагають розвивати почуття самобутності, особливо коли їх межі збігаються з територією, яку займає окремою нацією, а з глобалізацією прагнення людей до самобутності посилюється. І по-третє, лише держави мають монопольне право на примус, тобто правом придушення злочинності на власній території і захисту від зовнішньої загрози. Функцію примусу держава не повинна віддавати ніколи, хоча на практиці вона в якійсь мірі все ж може бути передана приватному підприємству на договірній основі. Держава відрізняється від суспільства; воно, в кінцевому рахунку, - слуга, а не господар людей; його здатність вселяти страх не зменшується. Все це – абсолютна правда. І все ж ми потребуємо держави і завжди будемо потребувати її». Тому вектор розвитку зосереджений саме на ньому, відповідно, головна проблема і методи її вирішення також, як не дивно, закладені там. Я повністю згоден з думками С.І. Юрія [1]. Як відомо, головним дієвим суб'єктом будь-якої економічної системи сучасного суспільства є держава. Світовим досвідом з'ясовано, що без активної регулюючої місії державних інститутів неможливий динамічний розвиток господарських структур, навіть тих, що базуються на досягненнях

науково-технічного прогресу, інноваційних проривах соціально орієнтованої ринкової економіки. Проте залишається без відповіді питання про те, у якій мірі держава має втручатись у господарське життя та діяльність ринкових структур [1]. Тут важливо знайти той баланс між мінімальною і максимальною участю держави, адже саме тут і захований ключ до ефективної політики держави. Наукою було визначено, що не існує «ліків від усіх хвороб». Світова практика чітко показала наскільки важливі внутрішні умови і потреби, при формуванні фінансової системи. Цей баланс між об'єктивним процесом і суб'єктивної діяльності держави повинен встановлюватись методом проб і помилок. Головною проблемою є знаходження оптимального співвідношення між природними економічними процесами і усвідомленим державним регулюванням. Особисто я бачу кілька суттєвих проблем в політиці держави, які, як я вважаю, вимагають пильної уваги. Мова йде, по-перше, про дії держави, спрямовані на придушення або ускладнення ведення власного бізнесу. Високі податки, корупція, а також існування кланово-олігархічної системи, при яких окремі особистості і корпоративні інтереси виступають вище державних – все це лише частина тих чинників, що негативно впливають на розвиток бізнесу.

Наступне питання, що вимагає уваги, зовнішня заборгованість, а якщо більше точніше, то її неефективна форма. Зовнішня заборгованість стала постійним фактором функціонування глобальної економіки. Фактично, всі країни світу, незалежно від рівня їх економічного розвитку намагаються використовувати прямі іноземні інвестиції, як джерело зростання і розвитку. Проблема України у великому рівні саме кредитної форми цих інвестицій, тоді як для економічно розвинених країн характерною формою являється емісія боргових цінних паперів. Очевидно, що фінансовий сектор в Україні був і залишається недостатньо капіталізованим, але я бачу головну проблему саме у великій залежності фінансового сектора України від банків, адже цілком доречно називати фінансову систему України – банкоорієнтованою. Безумовно, існують і інші чинники, що відокремлюють Україну від розвиненої ринкової економіки: неефективна нормативно-правова діяльність органів державної влади. Так, наприклад, незважаючи на велику кількість прийнятих законодавчих актів та нормативно-правових документів в системі управління державним боргом, вони не створюють цілісної системи комплексного правового, економічного та організаційного забезпечення порядку здійснення і використання державних запозичень; організації

оподаткування суб'єктів господарювання, валютного та зовнішньоекономічного регулювання, тощо. Саме покладаючись на теоретичні і практичні аспекти визначених історичним розвитком суспільства відповідних аксіом та законів, кожна країна здійснює постійний пошук на різних етапах свого розвитку найоптимальнішого співвідношення між конкурентним ринком та вільним підприємництвом, з одного боку, і втручанням держави в економіку та її соціальну політику – з іншого [2]. Як підсумок, саме пошук і реалізація цього оптимального співвідношення є головними завданнями, рішення яких приведуть до розвитку фінансового сектора України.

Література:

1. Юрій С.І. У пошуках компромісу між державним патерналізмом і фінансизмом. *Світ фінансів*. 2008. Вип. 4.
2. Юрій С.І. Міжнародні фінанси у ХХІ столітті. *Вісник економічної науки України*. 2007. № 1.

Глазачева Інга Андріївна

Студентка групи 213

Чорноморського національного університету ім. Петра Могили

РОЗДУМИ МАЙБУТНЬОГО ФІНАНСИСТА

Аналізуючи інформацію про плани економічного розвитку країни, я дійшла висновку, що в них не розглядається роль громадянина як учасника економічних відносин. Громадянина не в звичному для політиків, соціологів понятті народу, населення, а в буквальному розумінні конкретної людини, яка і має отримати наочні результати розвитку економіки та, що є дуже важливим, має взяти дієву участь у втіленні планів економічного розвитку. І роль платника податків та споживача товарів і послуг, на мою думку, - далеко не все, в чому має полягати участь громадянина у фінансових відносинах.

При тому, що кожний громадянин країни, перебуває у щільному інформаційному оточенні закликів: «Купуй, купуй ще більше! Отримуй кредити і купуй знов!», я не відчуваю зацікавленості держави в грошових ресурсах населення як джерелі інвестицій. В той же час за оцінкою НБУ